

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoCsp/23/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4220201371
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4220201371.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: BL PLUS, s.r.o., so sídlom Prenčov 177, IČO: 50 798 243, proti žalovanému: Home Credit Slovakia a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., IČO: 47 234 679, so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín, o zaplatenie 2 353,94 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 10. 05. 2021, č. k. 8Csp/28/2020-146, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2 353,94 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 10. 03. 2020 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V časti o zaplatenie nákladov na vymáhanie pohľadávky vo výške 111,87 eura súd žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2 353,94 eura. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel 16. 07. 2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere a bol mu poskytnutý úver (pôžička) vo výške 3 100 eur. Žalovanému celkom uhradil 5 453,94 eura. V zmluve je uvedená RPMN v nesprávnej výške, preto bolo potrebné považovať zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú, pričom v priebehu konania namietal, že veriteľ nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri zisťovaní a posudzovaní schopnosti splácať úver žalobcom. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010, § 7, § 11 uvedeného zákona ako aj § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z. z. § 52 ods. 1, 2 OZ a § 517 ods. 1 OZ. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere. Táto zmluva je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, na základe tejto zmluvy bol žalobcovi reálne poskytnutý úver vo výške 3 100 eur a v prospech žalovaného žalobca uhradil sumu 5 453,94 eura. Mal za to, že žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou pri zisťovaní schopnosti žalobcu ako spotrebiteľa splácať spotrebný úver. Mal za preukázané, že žalovaný si nijakým spôsobom neoveroval tvrdenie žalobcu uvedené telefonicky žalovanému. Preto dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 2 v súvislosti s § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatok. Žalovanému tak vznikol na základe zmluvy o úvere nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré z jeho strany boli žalobcovi reálne poskytnuté a to vo výške 3 100 eur. Keďže žalobca žalovanému zaplatil 5 453,94 eura, vzniklo právo žalobcovi na vrátenie sumy 2 353,94 eura, na ktorú žalovaný nemá nárok.

Z uvedených dôvodov žalobe vyhovel. Súd žalobcovi priznal aj úrok z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne. V časti o zaplatenie nákladov na vymáhanie pohľadávky vo výške 111,80 eura žalobu ako bezdôvodnú zamietol, pretože tieto sú trovami konania, o ktorých rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný a domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne jeho zmeny tak, že žaloba bude zamietnutá. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že s názorom súdu prvej inštancie nesúhlasí a súdu vo svojich podaniach ozrejmil skúmanie bonity, ktorú však skúmajúci súd žiadnym spôsobom nezohľadnil. Uviedol, že u žalobcu ako žiadateľa o úver bol upravený register SOLUS a všetky pre žalovaného prípustné zdroje informácie. Preverenie príjmu v Sociálnej poisťovni v čase uzatvorenia úverovej zmluvy nebolo možné, v súčasnosti už preverovanie prebieha aj prostredníctvom nej. Žalovaný skúmal príjmy, výdavky žalobcu, jeho rodinný stav, vyživovacie povinnosti. Žalovaný v zmysle ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 preveruje každého žiadateľa o úver a jeho bonitu z odbornou starostlivosťou všetkými dostupnými spôsobmi a neposkytuje úvery osobám, ktoré nemajú v evidencii obyvateľstva trvalý pobyt, ďalej osobám pracujúcim na dohodu o pracovnej činnosti, osobám pracujúcim na dohodu o vykonaní práce, nezamestnaným osobám, osobám poberajúcim sociálne dávky, či dávky v hmotnej núdzi, ani ako klientom s nedostatočným zdrojom príjmu. Poukázal na to, že v zmysle § 7 ods. 1 cit. zák. sa neupravuje spôsob, akým má veriteľ posudzovať schopnosť klienta splácať úver, odkazuje sa len na odbornú starostlivosť. Žalovaný si povinnosť preverovania bonity dôsledne splnil, o čom svedčí aj skutočnosť, že žalovaná úverová zmluva je žalobcom riadne doplatená, t. j. nemal problém predmetný úver splácať. V závere dodal, že žalobcovi boli ďalšie ním požadované úvery zamietnuté práve z dôvodu nesplnenia kritérií dostačujúceho príjmu.

3. K odvolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Vo svojom vyjadrení uviedol, že žalovaný ako veriteľ súdu prvej inštancie v rámci dokazovania hodnoverne nepreukázal vynaloženie odbornej starostlivosti, nakoľko súdu prvej inštancie o tom nepredložil žiaden hodnoverný dôkaz. Z príjmu žalobcu vo výške 550 eur po odrátaní životného minima a nákladov na domácnosť a iných úverov je zrejmé, že z tohto príjmu nemal dostatok finančných prostriedkov na úhradu mesačných splátok úveru. O tom, že žalobca nemal dostatok finančných prostriedkov svedčí aj tá skutočnosť, že pri podpísaní zmluvy o úvere podpísal aj dohodu o zrážkach zo mzdy a práve žalovaný uplatnením tejto dohody získal späť predmetnú pohľadávku. Takýmto spôsobom došlo k jej splateniu. Žalovaný namietal, že vykonal lustráciu v registri SOLUS na súde prvej inštancie, ani v rámci odvolania nepredložil žiadny dôkaz o tom, že to v skutočnosti aj urobil. V tomto smere žalovaný neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že nahliadol do príslušnej databázy. Poukázal v tejto súvislosti aj na rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 9Co/268/2019 ako aj rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 12Csp/73/2020. V závere a opakovane zdôraznil, že predmetnú zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov aj z dôvodu chýbajúceho povinného údaju v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch spočívajúcich v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), preto nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať pojednávanie dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a preto rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej vyhovujúcej časti, ako aj v časti nároku na náhradu trov konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom a z dokazovania vykonaného jednotlivými dôkaznými prostriedkami listinami správne zistil skutkové zistenia a správne ustálil skutkový stav. Odvolací súd z týchto skutkových zistení a ustáleného skutkového stavu vychádzal (§ 383 CSP) za aplikácie právnych noriem citovaných súdom prvej inštancie v odôvodnení rozsudku.

6. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie konštatuje, že dňa 16. 07. 2015 uzatvoril veriteľ Home Credit Slovakia a.s. a dlžník zmluvu s názvom Zmluva o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver, na základe ktorej poskytol veriteľ dlžníkovi úver vo výške 3 100 eur. V zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba 21,38 %, celkovo čiastka, ktorú mal zaplatiť bola vo výške 5 084,40 eura. Jednotlivá splátka predstavovala sumu 84,74 eura pri počte splátok 60. Priemerná hodnota RPMN

bola určená na 18,24 %, RPMN 23,8 %. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo sporné, že veriteľ mal pri vzniku záväzkového vzťahu postavenie dodávateľa podľa § 52 ods. 3 OZ a dlžník mal postavenie spotrebiteľa podľa § 52 ods. 4 OZ. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je nielen spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 OZ, ale aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, pričom pre záväzkový vzťah je rozhodujúce znenie týchto právnych predpisov ku dňu 16. 07. 2015, kedy došlo k uzatvoreniu predmetnej zmluvy.

7. Ako podstatné tvrdenie žalobcu vyhodnotil odvolací súd tvrdenie o porušení povinnosti žalovaného stanovenej veriteľovi podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z.

8. Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu 16. 07. 2015, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúci v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

9. Podľa čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

10. V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/HS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (1), veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

11. Súdny dvor (štvrtá komora) v rozsudku z 11. septembra 2014 vo veci C-449/13, CA Consumer Finance SA proti I. E. a spol. rozhodol, že ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že: jednak bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 smernice 2008/48 zaťažuje spotrebiteľa, a jednak bránia skutočnosti, aby sa súd z dôvodu štandardného ustanovenia musel domnievať, že spotrebiteľ uznal úplne a správne vykonanie veriteľom jeho predzmluvných povinností, pričom toto ustanovenie má za následok aj prenesenie dôkazného bremena o vykonaní uvedených povinností, ktoré môže narušiť účinnosť práv priznaných smernicou 2008/48 (výrok 1. rozsudku SD). Článok 8 ods. 1 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že jednak nebráni, aby bolo ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obvyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy, a jednak neukladá veriteľovi povinnosť systematicky overovať pravosť informácií poskytnutých spotrebiteľom (výrok 2. rozsudku SD).

12. Súdny dvor (druhá komora) v rozsudku z 5. marca 2020 vo veci C-679/18 OPR-Finance s.r.o. proti GK rozhodol, že články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48 ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať

v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodíť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.

13. Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku zo dňa 25. júla 2018 vo veci sp. zn. 33Cdo/2178/2018, ktorým zamietol dovolanie, uviedol: „Povinnosť posouzení úvěruschopnosti spotřebitele chrání nejen spotřebitele samého před negativními důsledky neschopnosti úvěr splácet, ale zprostředkovaně také společnosti jako celek, neboť předchází negativním sociálním důsledkům předlužení a insolvence v podobě pádu spotřebitele a osob na něm závislých do veřejné sociální sítě, narušení rodinných a sociálních vztahů atd. V neposlední řadě chrání i pozici věřitelů samých, neboť odborné posouzení úvěruschopnosti spotřebitele při žádosti o další úvěr snižuje riziko věřitelů, kteří témuž spotřebiteli poskytli úvěry či jiné služby již dříve. Proto zákon, konkrétně zákon o spotřebitelském úvěru (jeho § 9 odst. 1) stanoví, že věřitel je povinen při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele postupovat s odbornou péčí. Lze přisvědčit odvolacímu soudu, že věřitel nedostojí povinnosti stanovené mu zákonem o spotřebitelském úvěru, tedy nepostupuje s odbornou péčí při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, vyjde-li z objektivně nedoloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Na tom nic nemění, že dlužník není evidován v databázích dlužníků. Již gramatickým a logickým výkladem § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru lze dovodit, že dostatečnými nejsou míněny informace získané toliko od spotřebitele. Odborná péče předpokládá údaje, které dlužník věřiteli uvedl, ověřit, resp. objektivně podložit minimálně potvrzením zaměstnavatele dlužníka (srov. Wachtlová, L a Šlanina, J.: Zákon o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů č. 145/2010 Sb. Komnetář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 98/109, ISBN 9788074001185). Nepochybně klíčová je i povinnost věřitele využívat veřejně dostupné informace, jakými jsou například státem publikované údaje o životním a existenčním minimu podle zákona čl. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, a o průměrných výdajích obyvatelstva (databáze Českého statistického úřadu), a tyto porovnávat se známými nbo od spotřebitele zjištěnými (ne pouze tvrzenými) informacemi o jeho příjmech a výdajích. To ostatně dovodil ve svém rozhodnutí ze dne 1. 4. 2015 sp. zn. 1 As 30/2015, i Nejvyšší správní soud, jehož závěry použil na podporu své argumentace již odvolací soud v napadeném rozhodnutí. Závěr odvolacího soudu dovozující, že spokojila-li se žalobkyně s nedoloženým prohlášením žalovaného o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech a nahlédnutím do registru dlužníků, nedostála povinnosti věřitele ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, je správný.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené nároky, ktoré na dodávateľa kladie úniijné právo, je plne opodstatnené ex offo skúmanie splnenia povinnosti tvrdenia a s ňou súvisiacou dôkaznou povinnosťou na strane dodávateľa podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o splnení povinnosti posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (bonita spotrebiteľa). <https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=3715664&f=2> Žalobca si proti žalovanému uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa. Bolo na žalobcovi, aby preukázal, že bonitu žalovaného náležite skúmal a že si povinnosť podľa citovanej právnej normy riadne splnil.

15. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal, že skúmal príjmy aj výdavky žalobcu, jeho rodiny, stav, vyživovacie povinnosti a povinnosť preverovanie bonity si dôsledne splnil. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že splnenie dôkaznej povinnosti podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. zaťažuje veriteľa, prípadne jeho právneho nástupcu. Pokiaľ žalovaný odôvodnil splnenie tejto povinnosti údajmi, ktoré uviedol žalobca ako dlžník v zmluve o spotrebiteľskom úvere a tieto údaje pozostávajú z názvu zamestnávateľa, adresy zamestnávateľa, určenie doby počiatku zamestnania, pracovného zaradenia z výšky jeho priemerného čistého mesačného príjmu a počtu vyživovaných osôb, pričom dlžník údaje uvedené v zmluve nedoložil žiadnymi listinami, ktoré sú označené v tejto zmluve. Odvolací súd nezistil žiaden skutkový ani právny dôvod konštatovať, že veriteľ splnil zákonnú povinnosť posúdiť s odbornou

starostlivosťou schopnosť dlžníka splácať spotrebiteľský úver. Veriteľom neoverené údaje uvedené dlžníkom o výške priemerného čistého mesačného príjmu a počte vyživovaných osôb bez predloženia minimálne tých listín, ktoré uvádzal v zmluve, nemožno hodnotiť vo vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom, ako konanie s odbornou starostlivosťou, ku ktorému bol veriteľ zaviazaný priamo zákonom. Nemožno konštatovať, že ak veriteľ vychádzal z údajov poskytnutých dlžníkom, ktoré považoval za úplné, presné a pravdivé a ich na podklade posúdil, že dlžník je schopný splácať požadovaný úver, tak ide o konanie s odbornou starostlivosťou. Povinnosť veriteľa podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. konať s odbornou starostlivosťou bez predloženia dokladov dlžníkom nemožno bez ďalšieho zamieňať s povinnosťou spotrebiteľa podľa § 7 ods. 2 citovaného zákona. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa vychádza veriteľ nielen z údajov a informácií preukázaných spotrebiteľom, ale aj z informácií, ktoré má možnosť získať z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa vyhodnotiť dostatočnosť získaných údajov a informácií a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. V súlade s vyššie uvedenými názormi dospel odvolací súd k záveru, že veriteľ nesplnil vo vzťahu k spotrebiteľovi svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. s následkami nekonania s odbornou starostlivosťou podľa § 11 ods. 2 citovaného zákona. Zároveň porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. hodnotil odvolací súd ako hrubé porušenie s následkom, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Hrubené porušenie povinnosti veriteľom vo vzťahu k žalobcovi spočíva podľa názoru odvolacieho súdu v skutočnosti, že veriteľ nemal k dispozícii žiadne overené údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, aby mohol objektívne a reálne posúdiť celkovú majetkovú situáciu žalovaného. Žalovaný len všeobecne vo svojom odvolaní namieta, že neposkytuje úvery osobám, ktoré pracujú na dohodu o pracovnej činnosti, nezamestnaným osobám poberať sociálne dávky, či dávky v hmotnej núdzi, ako ani klientom s nedostatočným zdrojom príjmu. Z príjmu žalobcu vo výške 550 eur, ktorý uvádzal dlžník po odrátaní životného minima, nákladov na domácnosť a iných úverov je zrejmé, že z tohto príjmu nemal dostatok finančných prostriedkov na úhradu mesačných splátok úveru. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej vyhovujúcej časti ako aj v časti o nároku na náhradu trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).